

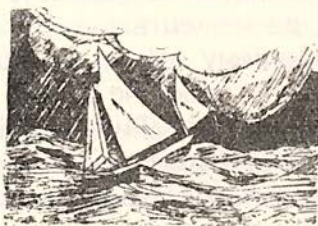
Болестъта сломила Андрей. Той дълго лежалъ. Отслабналъ много.

Една сутринъ, когато свѣтъль слънчевъ лжчъ пробилъ мъждивото прозорче на стаята му и заигралъ на блѣдото му лице, Андрей скочилъ. Сторило му се, че вижда корабъ въ широкото безкрайно море. Той протѣгналъ ржка и съ радостно свѣтнало лице извикалъ: „Платна, платна! . . . Азъ съмъ спасенъ!“ Корабътъ се приближавалъ все пове и повече. . .

— Андрей! — извикалъ нѣкой познатъ гласъ отвънъ.

— Тукъ съмъ! — отвърналъ Андрей съ едва чутъ гласъ и затворилъ за винаги очи.

Превелъ М. Д. Николовъ.

Зора.

На Веселинка Василева.

Угасватъ тихичко звездитъ
По тъмно-модри небеса, —
Изчезва мракътъ задъ горитъ
И кѣпе руменъ ликъ зората
Въ море отъ бисерна роса.

И ето, бавно въ тишината
Разлива се камбаненъ звънъ, —
Отеква тихо надъ земята.
Цѣлува кротичко цвѣтята
И буди ги отъ сладъкъ сънъ.

Георги Костакевъ